

JB 1999/256 Rechtbank Amsterdam, 09-08-1999, AWB 98/3128 HUISV 06

Besluit (huisnummerbeschikking), Mededeling omtrent feiten

Aflevering 1999 afl. 13

College Rechtbank Amsterdam

Datum 9 augustus 1999

Rolnummer AWB 98/3128 HUISV 06

Rechter(s) Mr. Letschert

M.C. Zwart te Amsterdam,
eiser,

Partijen tegen

het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam,
verweerder.

***Noot** MAH*

Trefwoorden Besluit (huisnummerbeschikking), Mededeling omtrent feiten

Regelgeving [Awb - 1:3](#)

» Samenvatting

In feite is de beschikking niets anders dan een mededeling omtrent de feitelijke status van het perceel. Niet kan worden gesteld dat de huisnummerbeschikking een onontbeerlijke schakel vormt in bijvoorbeeld de besluitvorming ter fine van beëindiging van het met de bestemming strijdige gebruik van de perceelsgedeelten.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

1. Aanduiding bestreden besluit

Besluit van 24 februari 1998.

2. Ontstaan en loop van het geding

Bij huisnummerbeschikking van 3 juli 1995 heeft verweerder besloten tot nadere vaststelling van de omschrijving van het perceel Handboogstraat 15 te Amsterdam tot 15 hs, 15 I, 15 IIv (voor), 15 IIa (achter), 15 IIIv, 15 IIIa en 15 IV. Voorts heeft verweerder vastgesteld dat het perceelsgedeelte 15 hs de bestemming café heeft, dat 15 I de bestemming kantoor heeft en dat 15 IIv, 15 IIa, 15 IIIv, 15 IIIa, en 15 IV elk de bestemming woning hebben.

Tegen deze beschikking is door eiser bij bezwaarschrift van 24 juli 1995 bezwaar gemaakt.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de bezwaren van eiser ongegrond verklaard en de huisnummerbeschikking van 3 juli 1995 – met een aanvulling – gehandhaafd.

Tegen dit besluit heeft mr. E. Arbman, advocaat te Amsterdam, bij beroepschrift van 6 april 1998 beroep ingesteld. Op 12 juni 1998 is een aanvullend beroepschrift ingediend.

Verweerder heeft op 13 mei 1998 en 18 februari 1999 afschriften van de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden. Op 28 augustus 1998 is een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank op 28 juni 1999, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. M.R. Maathuis, advocaat te Amsterdam. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. I.M. Jansma, werkzaam bij de gemeente Amsterdam.

3. Motivering

Bij de beantwoording van de vraag of het bestreden besluit in rechte stand kan houden gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

Feiten

Eiser is eigenaar van het pand Handboogstraat 15 te Amsterdam.

Bij huisnummerbeschikking van 3 juli 1995 heeft verweerder besloten tot nadere vaststelling van de omschrijving van het perceel Handboogstraat 15 te Amsterdam tot 15 hs, 15 I, 15 IIv (voor), 15 IIa (achter), 15 IIIv, 15 IIIa en 15 IV. Voorts heeft verweerder vastgesteld dat het perceelsgedeelte 15 hs de bestemming café en 15 I de bestemming kantoor heeft en dat 15 IIv, 15 IIa, 15 IIIv, 15 IIIa, en 15 IV elk de bestemming woning hebben.

Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen de in de beschikking van 3 juli 1995 gedane vaststelling dat de perceelsgedeelten Handboogstraat 15 IIv, 15 IIa, 15 IIIv, 15 IIIa en 15 IV de bestemming wonen hebben. Naar de mening van eiser hebben genoemde perceelsgedeelten de bestemming bedrijf.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de bezwaren van eiser – onder aanvulling van de motivering – ongegrond verklaard. Voor de motivering van het besluit heeft verweerder verwezen naar het advies van de bezwaarschriftencommissie van 30 januari 1998. In dit advies is onder meer gesteld dat uit een aantal onderzoeken is gebleken dat – gelet op de bouwtechnische indeling en de inrichting – de onderhavige perceelsgedeelten geschikt zijn ter afzonderlijke en zelfstandige bewoning. Tevens is overwogen dat is geconstateerd dat de perceelsgedeelten in gebruik zijn als (zelfstandige) woningen.

Overwegingen

Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan een belanghebbende tegen een besluit beroep instellen bij de rechtbank.

Ingevolge artikel 7:1, eerste lid, – voorzover hier van belang – van de Awb dient tegen dat besluit, alvorens beroep bij de rechtbank kan worden ingesteld, eerst een bezwaarschrift te worden ingediend.

Artikel 1:3, eerste lid, van de Awb bepaalt dat onder besluit wordt verstaan:

een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Met het begrip rechtshandeling wordt bedoeld: een handeling gericht op rechtsgevolg.

De bezwaren van eiser richtten zich – gelet op de inhoud van het bezwaar- en beroepschrift alsmede gelet op het verhandelde tijdens de zitting – niet tegen de vaststelling van de huisnummering, maar tegen de vaststelling dat de perceelsgedeelten Handboogstraat 15 IIv (voor), 15 IIa (achter), 15 IIIv, 15 IIIA, en 15 IV elk de bestemming woning hebben.

De vraag die in dit geding dient te worden beantwoord is of de vaststelling van de bestemming van de perceelsgedeelten in de huisnummerbeschikking van 3 juli 1995, aangemerkt kan worden als een besluit als bedoeld in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

In dit geding dient te vraag te worden beantwoord of de huisnummerbeschikking – het gedeelte dat betrekking heeft op de vaststelling van de bestemming van de perceelsgedeelten Handboogstraat 15 – moet worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb.

In dat kader is in het bijzonder van belang om vast te stellen welk rechtsgevolg is verbonden aan deze beschikking.

Daartoe wordt dienaangaande als volgt overwogen.

De rechtbank is van oordeel dat niet kan worden gesteld dat uit de hierbedoelde huisnummerbeschikking gevolgen voortvloeien, die ten aanzien van eiser rechten of verplichtingen in het leven roepen. In feite is de beschikking niets meer dan een mededeling omtrent de feitelijke status van het perceel Handboogstraat 15. Aan deze mededeling op zich zijn noch voor verweerder noch voor eiser juridische gevolgen verbonden.

Niet immers kan worden gesteld dat de huisnummerbeschikking, waarbij de bestemming van de respectieve perceelsgedeelten is vastgesteld, een onontbeerlijke schakel vormt in bijvoorbeeld de besluitvorming van verweerder ter fine van beëindiging van het met de bestemming strijdige gebruik van de perceelsgedeelten; daartoe staan verweerder andere middelen ten dienste.

Ook anderszins kan aan de huisnummerbeschikking een dergelijke status niet worden toegekend.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat er een te ver verwijderd verband bestaat tussen de huisnummerbeschikking, ter vaststelling van de bestemming in casu, en de daaruit eventueel voortkomende rechtsgevolgen verbonden aan het van gemeentewege, met toepassing van een specifiek daarop gericht wettelijk regime, beëindigen van het – vastgestelde – strijdige gebruik.

Het vorenstaande leidt tot de slotsom dat de huisnummerbeschikking thans in geding, niet kan worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb wegens het ontbreken van rechtsgevolg.

Verweerder had derhalve het bezwaar van eiser niet-ontvankelijk dienen te verklaren.

Gelet op het vorenstaande dient het beroep gegrond te worden verklaard en het bestreden besluit dient te worden vernietigd.

De rechtbank ziet aanleiding om met toepassing van het bepaalde in artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien en het bezwaarschrift van 24 juli 1995 alsnog niet-ontvankelijk te verklaren.

Gelet op het hiervoor overwogene is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten van verleende rechtsbijstand aan eiser, welke zijn begroot op f 1420. Van andere op grond van artikel 8:75 van de Awb te vergoeden kosten is de rechtbank niet gebleken.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen alsmede op het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb, stelt de rechtbank tenslotte vast dat het door eiser gestorte griffierecht door de gemeente Amsterdam dient te worden vergoed.

Beslist wordt als volgt.

4. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- verklaart het bezwaarschrift van 24 juli 1995 alsnog niet-ontvankelijk;

– veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van f 1420 (zegge: éénduizend vierhonderd twintig gulden) te betalen door de gemeente Amsterdam aan eiser;

– bepaalt dat de gemeente Amsterdam aan eiser het betaalde griffierecht van f 210 (zegge: tweehonderd tien gulden) vergoedt.

» Noot

Uitgenummerd

Een van de cruciale elementen van het besluitbegrip is dat de onderwerpelijke beslissing gepaard gaat met een rechtsgevolg, zo wil althans de definitie van art. 1:3 lid 1 Awb. Hierbij moeten we in het bijzonder denken aan een verandering in de sfeer van bestaande rechten, plichten of in de sfeer van bevoegdheden of juridische status. Tot de rechtsgevolgen rekent men, in een rekkelijker visie, ook wel de zogenoemde rechtsoordelen, die eigenlijk geen wijziging in de wereld van het recht bewerkstelligen, maar enkel een juridisch bindende vaststelling omtrent voornoemde rechten, plichten, bevoegdheden of status.

Op het vlak van de bestuurlijke rechtsoordelen hebben we in de afgelopen jaren een interessante ontwikkeling mogen meemaken, waarbij we drie stadia kunnen onderscheiden. Aanvankelijk oordeelde de bestuursrechter dat de juridische kwalificatie van een bestuurlijk rechtsoordeel af hing van de vraag of daarna zijdens het bestuur terzake alsnog een, voor de toelaatbaarheid van een bepaalde gedraging, instemmende beslissing nodig was (zo ja, dan was het oordeel geen besluit en zo nee, dan werd het oordeel als besluit aangemerkt; vgl. ARRS 16 juni 1987, AB 403). Wat de categorie besluiten-rechtsoordelen betreft werd vervolgens (vgl. ABRvS 17 maart 1995, AB 497 m.nt. FM), dogmatisch op goede gronden, overwogen dat het niet ging om besluiten maar om beslissingen die, “met het oog op een doelmatige rechtsbescherming voorzover het betreft de mogelijkheid van bezwaar en beroep, (dienen) gelijk te worden gesteld met een besluit.” Vervolgens werd ook deze algemene gelijkstelling met een besluit voor de toepasselijkheid van de regels voor bezwaar en beroep verlaten (vgl. ABRvS 15 september 1997, JB 1997/252, m.nt. EvdL), behoudens in die gevallen waarbij het afwachten/verkrijgen van een toekomstig oordeel voor een belanghebbende als onevenredig bezwarend moet worden aangemerkt (vgl. voor deze problematiek: P. Houweling en R. Uylenburg, *Het rechtsoordeel over de melding in het milieurecht en het ruimtelijk ordeningsrecht*, NTB 1998/8, p. 253-261).

Maar terzake, want in de onderhavige zaak gaat het niet om een bestuurlijk oordeel doch om een vaststelling van de feitelijke situatie, te weten van de geschiktheid van perceelsgedeelten ter afzonderlijke bewoning, en wel door een nadere vaststelling van huisnummers met daaraan verbonden een vaststelling van het feitelijk gebruik van de desbetreffende perceelsgedeelten. Kan de vaststelling van een feitelijke situatie nu ook worden aangemerkt als een besluit? Het antwoord luidt: “nee, tenzij”. In beginsel “nee”, reeds omdat een vaststelling van feiten nog verder van de rechtshandeling is verwijderd dan voornoemd “rechtsoordeel”; het betreft een rechtens indifferente beslissing. De toevoeging “tenzij” opent, voorzover thans duidelijk is, met name in de volgende gevallen nog de mogelijkheid tot een positieve kwalificatie als besluit:

– indien de nadere vaststelling van feitelijke aard in samenhang met een bestaande regeling wel degelijk bepaalde rechten of plichten meebrengt. Vgl. in dit verband ARRS 3 augustus 1981, Gst. 6699, 6; alwaar de toekenning van een huisnummer als beschikking werd aangemerkt omdat de APV aan die toekenning de verplichting verbond tot het aanbrengen van een nummerplaatje;

– indien de vaststelling, zoals ook in deze uitspraak wordt overwogen, “een onontbeerlijke schakel vormt in (...) de besluitvorming (van het bestuur), tot handhavend optreden. Dan zou het echter wel zo moeten zijn dat de kennisgeving – bijvoorbeeld – impliciet kan worden aangemerkt als een aanschrijving tot toepassing bestuursdwang (vgl. in dit verband ook ABRvS 27 juni 1996, JB 1996/187 m.nt. R.J.G.H. S.). De bestuursrechter wil niet te snel (c.q. te impliciet) het bestaan van een handhavingsbe sluit aannemen (vgl. ook Rechtbank Amsterdam 15 mei 1996, AB 1996, 514, – waarbij

het aan een inlichting verbinden van de mededeling dat bestuursrechtelijk gehandhaafd kan worden indien de inlichting niet wordt nageleefd, van de inlichting nog geen besluit maakt).

In casu stelt de rechtbank vast dat van een handhavingsbeslissing (nog) geen sprake is: daartoe staan het bestuur immers andere middelen ten dienste. Bijgevolg wordt geoordeeld dat het verband tussen de kennisgeving van de nadere vaststelling huisnummers met de bijbehorende feitelijke bestemmingen en eventuele rechtsgevolgen in de sfeer van handhaving te ver verwijderd is.

MAH